

(หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ คอลัมน์รายงานพิเศษ โดยนางสมฤดี ธัญญสิริ รองเลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง)

สั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเกินเวลาที่กำหนด : หมดสิทธิเรียกร้อง !

กรณีข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จนทำให้หน่วยงานต้นสังกัดได้รับความเสียหาย หน่วยงานต้นสังกัดมีอำนาจออกคำสั่งหรือเรียกร้องให้ข้าราชการดังกล่าวชดใช้ค่าสินไหมทดแทนภายในเวลา ๒ ปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้พึงจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน (มาตรา ๘ ประกอบมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙) โดยในการออกคำสั่งดังกล่าวหน่วยงานต้นสังกัดต้องดำเนินการตามข้อ ๑๗ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ คือรายงานผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ ซึ่งกระทรวงการคลังจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จก่อนอายุความ ๒ ปีสิ้นสุดไม่น้อยกว่า ๖ เดือน ถ้ากระทรวงการคลังไม่แจ้งผลภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้หน่วยงานต้นสังกัดมีคำสั่งตามที่เห็นสมควร

อย่างไรก็ตาม การนับระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องดังกล่าวอาจเป็นประเด็นปัญหาทำให้หน่วยงานของรัฐยังไม่มีคำตอบว่า “วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้พึงจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนคือวันใด หรือต้องเริ่มต้นนับระยะเวลาการใช้สิทธิ ๒ ปีที่วันนั้นตั้งแต่เมื่อใด” รวมทั้งวันที่ถือว่าหน่วยงานของรัฐได้ออกคำสั่งให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

จุดเริ่มต้นในการนับระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เนื่องจากหน่วยงานต้องดำเนินการใช้สิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนภายในกำหนดเวลา ๒ ปี นับแต่วันดังกล่าว หากหน่วยงานมิได้ดำเนินการภายในเวลาที่กำหนด ย่อมกระทบถึงการใช้สิทธิเรียกร้องต่อตัวเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดและต่อทายาทของผู้กระทำละเมิดด้วย (ในกรณีเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดเสียชีวิต) ซึ่งเป็นผลทำให้หน่วยงานของรัฐไม่ได้รับการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากผู้กระทำละเมิดดังกล่าว

คดีที่นำมาเสนอต่อท่านผู้อ่านในครั้งนี้จึงเป็นอุทาหรณ์ที่สำคัญของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการดำเนินการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนกรณีข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ

โดยข้อพิพาทในคดีนี้ เกิดจากในขณะที่นายดำ (นามสมมติ) ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนายตรวจสุกลาง สังกัดกรมสุกลาง ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดแห่งหนึ่งกระทำการทุจริตในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าขาออก ทำให้กรมสุกลางได้รับความเสียหาย กรมสุกลางจึงมีคำสั่งเรียกให้นายดำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่เกิดจากการกระทำละเมิดดังกล่าว แต่นายดำไม่ยอมชดใช้และต่อมาได้ถึงแก่ความตาย กรมสุกลางจึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ในฐานะทายาทโดยธรรมของนายดำร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว

คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ซึ่งกระทำต่อหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ คือการปฏิบัติหน้าที่ที่ตรวจปล่อยสินค้าและควบคุมการบรรจุสินค้าเข้าคอนเทนเนอร์ตามคำสั่งกองตรวจสินค้าขาออก แต่มิได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเพียงพอ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ในคดีนี้มีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดี (กรมศุลกากร) ได้ใช้สิทธิเรียกร้องต่อเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิด ภายใน ๒ ปี นับแต่วันที่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้ที่จะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่ ? ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าหน้าที่มูลละเมิดได้ขอบังคับตามสิทธิเรียกร้องอันมีต่อนายคำผู้ตายเจ้ามรดกให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ในฐานะทายาท ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๗๕๔ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติดังกล่าว เจ้าหน้าที่จะมีสิทธิฟ้องได้ ต่อเมื่อสิทธิเรียกร้องของเจ้าหน้าที่อันมีต่อเจ้ามรดกคือเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดยังไม่ขาดอายุความ

ข้อเท็จจริงในคดีปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกรณีดังกล่าว ซึ่งผลการสอบสวนสรุปว่าการกระทำของนายคำเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเพียงพอ ถือว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ทางราชการ ต่อมาฝ่ายวินัยฯ ได้พิจารณารายงานดังกล่าวแล้วมีความเห็นเสนอต่อผู้ฟ้องคดีวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องรวมถึงนายคำรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีพิจารณาแล้วมีคำสั่งทำหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ให้ดำเนินการตามเสนอ

จากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้รายงานผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ ซึ่งกระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางได้แจ้งผลการพิจารณาให้นายคำรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ศุลการักษ์อีกหนึ่งคน เป็นเงิน ๖๖๔,๐๖๑.๔๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงมีคำสั่งลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ ให้นายคำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเห็นของกระทรวงการคลัง และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐ แจ้งให้นายคำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง โดยต่อมานายคำได้ถึงแก่ความตายในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ การที่ผู้ฟ้องคดีใช้อำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ออกคำสั่งลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ ให้นายคำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเห็นของกระทรวงการคลัง จึงเป็นการออกคำสั่งหรือใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเมื่อพ้นกำหนด ๒ ปี นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าวแล้ว

สิทธิเรียกร้องของผู้ฟ้องคดีอันมีต่อนายคำจึงขาดอายุความ เมื่อสิทธิในการเรียกร้องต่อนายคำขาดอายุความ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ในฐานะทายาทของนายคำให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๗๕๔ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ต่อศาลปกครอง

สำหรับผู้ฟ้องคดีมีข้ออุทธรณ์ในสามประการว่า

ข้ออุทธรณ์ที่ ๑ การที่ผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ให้ดำเนินการตามเสนอ ถือเป็นการสั่งการภายในกำหนดอายุความสิบปีนับแต่วันทำละเมิด จึงเป็นผลให้อายุความสะดุดหยุดลงตามมาตรา ๑๙๓/๑๔ (๕) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และคำสั่งลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ ที่ให้นายคำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของกระทรวงการคลัง เป็นการออกคำสั่งแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เท่านั้น

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การสั่งการท้ายหนังสือลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ของผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นเพียงการสั่งการว่ามีผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือไม่ และเป็นจำนวนเท่าใด ตามข้อ ๑๗ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องรายงานผลการพิจารณาให้กระทรวงการคลังตรวจสอบก่อน **จึงไม่ใช่เป็นการออกคำสั่งให้นายคำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และไม่ใช้กรณีที่เจ้าหน้าที่ได้กระทำการอื่นใดอันมีผลเป็น** อย่างเดียวกันกับการฟ้องคดีซึ่งเป็นผลให้อายุความสะดุดหยุดลงตามมาตรา ๑๙๓/๑๔ (๕) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

เมื่อต่อมากระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางได้แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดให้นายคำรับผิดชอบ และผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ ให้นายคำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของกระทรวงการคลัง จึงเห็นได้ว่า **ผู้ฟ้องคดีเพิกมีคำสั่งให้นายคำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐** ซึ่งไม่ใช้การคำสั่งแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แต่อย่างใด

ข้ออุทธรณ์ที่ ๒ คำสั่งลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ ที่ให้นายคำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี ถือเป็นการสั่งทางปกครองที่ผู้ฟ้องคดีสามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครอง และมีกำหนดอายุความสิบปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีออกคำสั่งทางปกครองให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๕๗ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อกรณีดังกล่าวยังอยู่ระหว่างการใช้มาตรการบังคับทางปกครอง และต่อมานายคำได้ถึงแก่ความตาย ผู้ฟ้องคดีจึงยอมใช้สิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของนายคำให้รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ตามมาตรา ๑๖๐๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมีกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่ารู้หรือควรรู้ถึงความตายของนายคำเจ้ามรดกตามมาตรา ๑๗๕๔ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว นั้น

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามมาตรา ๕๗ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นการบังคับทางปกครองที่ดำเนินการในขั้นตอนต่อจากการใช้สิทธิ

เรียกร้อยโดยวิธีการออกคำสั่งให้ชดใช้เงินค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อสิทธิเรียกร้องของผู้ฟ้องคดีอันมีต่อนายดำขาดอายุความ ผู้ฟ้องคดีก็ไม่มีสิทธิใช้มาตรการบังคับทางปกครองกับนายดำได้

ข้ออุทธรณ์ที่ ๓ การฟ้องเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ซึ่งเป็นทนายโดยธรรมของนายดำรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นการใช้สิทธิเรียกร้องทางแพ่ง ซึ่งตามมาตรา ๑๙๓/๒๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า เมื่อไม่ได้ยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้ ศาลจะอ้างเอาอายุความมาเป็นเหตุยกฟ้องไม่ได้ และปัญหาอายุความดังกล่าวมิใช่ปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลจึงไม่อาจหยิบยกขึ้นพิจารณาวินิจฉัยได้

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ปัญหาที่วินิจฉัยในคดีนี้ เป็นปัญหาเกี่ยวกับอายุความการใช้สิทธิเรียกร้องของหน่วยงานของรัฐในการออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ของรัฐรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็น**ปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน** แม้คู่กรณีจะมีได้ยกขึ้นกล่าวอ้าง ศาลก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ (ข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓) โดยไม่เป็นการขัดต่อมาตรา ๑๙๓/๒๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่อย่างใด

ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยตามที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี (คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๓๒๗/๒๕๕๘)

คดีนี้มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าหลังจากที่หน่วยงานต้นสังกัดรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้พึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและได้รายงานให้กระทรวงการคลังพิจารณา ซึ่งกระทรวงการคลังจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามข้อ ๑๗ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ คือแล้วเสร็จก่อนอายุความ ๒ ปีสิ้นสุดไม่น้อยกว่า ๖ เดือน และไม่ว่ากระทรวงการคลังจะพิจารณาแล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวหรือไม่ หน่วยงานต้นสังกัดจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนภายในกำหนดเวลา ๒ ปี นับแต่วันที่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้พึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๐ แห่ง พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้นเมื่อหน่วยงานต้นสังกัดไม่ได้ใช้สิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้กระทำความผิดภายในกำหนดเวลา ๒ ปีดังกล่าว จึงทำให้ขาดอายุความ

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วางหลักและแนวทางการปฏิบัติราชการที่ดีไว้หลายประการ ได้แก่

ประการแรก ในการที่หน่วยงานต้นสังกัดจะใช้สิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจะต้องใช้สิทธิภายใน ๒ ปี นับแต่วันที่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้พึงจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

หากล่วงเลยกำหนดเวลาดังกล่าว หน่วยงานต้นสังกัดย่อมสิ้นสิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนต่อตัวเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิด รวมทั้งต่อทายาทของเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดด้วย

ประการที่สอง วันที่ถือว่าได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้พึงจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน คือ วันที่หัวหน้าหน่วยงานซึ่งเป็นผู้ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้รู้ถึงการกระทำละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิด ซึ่งในที่นี้คือวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ซึ่งผู้มีอำนาจออกคำสั่งจะต้องออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ภายใน ๒ ปี นับแต่วันดังกล่าว และต้องภายหลังจากที่ผ่านการพิจารณาของกระทรวงการคลังแล้วตามข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ในคดีนี้การที่ผู้มีอำนาจได้สั่งการทนายทนายส่งรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เป็นเพียงการสั่งการว่ามีผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ซึ่งยังไม่ผ่านการพิจารณาของกระทรวงการคลัง จึงไม่ใช่เป็นการออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ อันจะทำให้เกิดสิทธิแก่หน่วยงานของรัฐที่จะใช้มาตรการบังคับทางปกครองได้

ประการที่สาม การใช้มาตรการบังคับทางปกครองกับเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิด ตามมาตรา ๕๗ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จะต้องดำเนินการในขั้นตอนต่อจากการใช้สิทธิเรียกร้อง โดยวิธีการออกคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อมีการออกคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเกินอายุความในการเรียกร้องแล้ว กรณีจึงไม่มีสิทธิที่จะนำมาตรการบังคับทางปกครองมาใช้บังคับกับเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิด

ประการที่สี่ ประเด็นอายุความการใช้สิทธิเรียกร้องของหน่วยงานของรัฐในการออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้คู่กรณีจะมีได้ ยกขึ้นกล่าวอ้าง ศาลปกครองก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้
